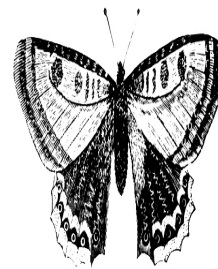

GÜLCH CSABA

Szárnyainkon puszta dér

„Hogy fényesednek az éjszakák!”

(Nagy Gáspárnak, nagy szeretettel)

Fényesednek a kormos éjszakák,
ránk sötétül a fáradt hajnal,
sorsunkba ócska félelem fészkel,
majd meghalunk a virradattal.

Meghalunk, akár az angyalok,
szárnyainkhoz puszta dér tapad,
vak madár lakik szívünk mélyén,
s lehullnak ajkunkról a szavak.

Szavak mögött izzó koronatűz,
Isten mosolya, arany bánat,
a testet kínzó végső szenvedés,
sebből fölfakadt bűnbocsánat.

Fölfakadt emlék, képek sora,
fekete sárból tiszta ígézet,
a szabad rabok imájából
hull a salak, hangzik az ének.

Hangzik: hogy miként a szelíd jövő,
fényleni fog az árva csillag,
száradt erek labirintusából
menteni kell a holtainkat.

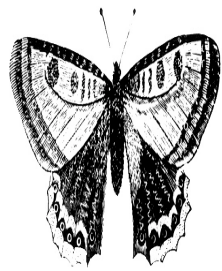
Menteni kell azt a szerelmet,
mitől a roskadt keresztfára,
csontjainkat szöggel fölverik,
húsvét megperzselt homlokára.

Megperzselt mezőn vadvérű lovak,
szétfutnak végső álmainkkal,
habosra hajszojt folyókba szöknek,
ráncot rajzolnak patáikkal.

Ráncot rajzolnak, bogárképet,
kőbe zárt múltat, halott jelent,
elszöknek tőlünk, messze szöknek,
szemünkbe rúgják a végtelent.

Szemünkbe rúgják, s ha már kibírtuk,
friss kenyeret, újbort is kapunk,
s a reménybe fojtott fájdalomtól
örömmé szelídül bánatunk.

(2007. január 2.)

Kegyelem

(Nagy Gáspár nagytilaji temetésén)

Fényes alkonyt terített a temetőre,
végtelennek tűnő, megszentelt napot.
Hazányi népet hívott gyászban imára,
hogy ne feledjék: egy angyalunk halott.

A koporsó csendjét dombok visszhangozták,
a sír fölött néma harsona, ének,
reményben botorkáltak el, aztán vissza,
az előtte járó, bibliás vének.

Mert mostantól nincs föld, nincs folyó nélküle,
örök jelen lett a múlt minden szava,
bársonyló viaszarccal mosolyog felénk,
mint a hómezőn megfagyott katona.

Madárdal tűzvész idején, arany apály,
a létezés füledt, mérgezett bora,
a kegyetlen, vad kiáltástól átszakadt
az öröm házának reszketeg fala.

Az olajfák megtépett, finom zöldjében
hullámszik az illatos csillag-derű,
a forrongó katlan páráját lehűtve,
a napsütött pokolban minden egyszerű.

A csend örök kehely, szakadt, vén-bölcs hangszer,
fakuló vigasz, bús fényben világol,
a liliom illatát hordja a vad szél,
temetetlen holtakkal a kín táncol.

Keserű, keserű a hamvadó bánat,
haldoklik, elporlad foszló sugárral,
tüzes csontvázak szűztiszta táncát járja,
s gyötrődik, végleg önmagába zártan.

A hittől erőben, halálra készülve,
füstölgő kanóccal, vérző szavakkal,
kopár hajnalokból magányba zuhan át,
zászlókra feszített vak virradattal.

(2007. február)